

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ivo Pospíšila, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Michala Bobka v právní věci žalobce: **I. A. O.**, zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem Václavské nám. 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2022, č. j. OAM-1045/ZA-ZA11-K03-2021, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 9. 2023, č. j. 16 Az 18/2022 - 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný napadeným rozhodnutím neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), ani doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a téhož zákona.

[2] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl v záhlaví označeným rozsudkem. Soud podrobně rozebral skutkové okolnosti a poukázal na rozpory mezi tvrzeními, která žalobce uváděl v první žádosti o mezinárodní ochranu z roku 2005 a v současné žádosti z roku 2021 (incidenty s policií v zemi původu popisoval pokaždé zásadně rozdílným způsobem). Žalobcův azylový příběh (obavy z údajného pronásledování) tudíž nebyl pravděpodobným, neboť jej žalobce nyní popsal odlišně než v případě první žádosti a rozpory dostatečně nevysvětlil. Žalovaný tudíž správně označil tvrzení žalobce za nedůvěryhodná. Ani další popsané politické aktivity (členství v hnutí MASSOB, Hnutí za obnovení suverénního státu Biafra, a poté IPOB, Původní obyvatelé Biafry) nepředstavují důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný správně vyhodnotil obavy žalobce v kontextu

nevěrohodnosti jeho výpovědi jako irelevantní. Žalobce pouze obecně namítl nedostatečné posouzení své politické činnosti a problematickou náboženskou situaci v zemi, ale žaloba nijak reflektovala, že jeho výpověď shledal žalovaný nevěrohodnou. Soud také poukázal na skutečnost, že žalobce se navzdory uváděným obavám neváhal v roce 2009 do Nigérie vrátit proto, aby ukázal svou rodnou zemi přítelkyni. I kdyby si žalobce díky svým údajným kontaktům v rámci afrických letišť zajistil bezpečný vstup do země, hladký průběh příjezdu by nijak nezajistil jeho další bezpečnost, pokud by tam byl skutečně hledán policií, jak uvedl ve správním řízení. Žalobce nijak nevysvětlil, z jakého důvodu neměl v roce 2009 tyto obavy, zatímco nyní je opětovně má. Žádné žalobcem popisované aktivity pak nenásvědčovaly tomu, že by měly být důvodem pronásledování v zemi původu. Podle materiálů opatřených žalovaným členové hnutí MASSOB ani IPOB nejsou v zemi soustavně sledováni.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Podle stěžovatele napadený rozsudek nevychází ze skutečného stavu věci a bagatelizuje obavy poškoditelné pod § 12 písm. b) zákona o azylu, pokud podle soudu není stát původu schopen sledovat aktivity opozičních skupin v zahraničí, jakkoliv je klíčovou otázkou posouzení důvěryhodnosti stěžovatelových výpovědí. Stěžovatel detailně popsal svoji činnost v zemi původu i důvody vycestování. Vystupoval protisystémově. Byl pronásledován z důvodu uplatňování politických práv a práva na sebeurčení i z důvodu náboženského vyznání. Ve svých činnostech pokračoval i po příjezdu do České republiky. Ze spisu nevyplývá, že by za tuto činnost nemohl být v zemi původu postižen.

[5] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti upozorňuje, že žalobce v kasační stížnosti neuvedl nic na podporu její přijatelnosti. Napadené rozhodnutí i napadený rozsudek považuje za správné. Žalovaný vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, posoudil všechny skutečnosti a opatřil si potřebné podklady a informace. Stěžovatel neuvedl v řízení žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly udělení jakékoliv formy mezinárodní ochrany. Žalovaný zdůrazňuje, že stěžovatel byl v ČR již třikrát pravomocně odsouzen za drogovou trestnou činnost, a proto mu nebylo možné udělit doplňkovou ochranu. Správní orgán má v řízení povinnost zjistit skutečný stav věci pouze v rozsahu důvodů uvedených žadatelem. Navrhl proto odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost, nebo její zamítnutí.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná a byla podána v zákonné lhůtě. Jedná se však o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, a v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. je proto nejprve nutné posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady

pokračování

do soudního řízení správního kasační soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS., v němž vymezil podmínky, za kterých je kasační stížnost přijatelná. O přijatelnou kasační stížnost se dle citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Ve věci stěžovatele však žádná z těchto podmínek není splněna.

[7] Stěžovatel sám žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti soudu nepředestřel a samotné kasační námitky také neobsahují důvody, které by mohly založit přesah vlastních zájmů stěžovatele, natož přesah svým významem podstatný. Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku městského soudu rovněž *prima facie* neshledal žádná pochybení, která by mohla mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Námitky uplatněné stěžovatelem dostatečně řeší dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu, od které soud neshledal důvod se v nyní posuzované věci odchýlit.

[8] Napadené rozhodnutí i napadený rozsudek také splňují požadavky kladené judikaturou Nejvyššího správního soudu na přezkoumatelnost správních i soudních rozhodnutí (viz např. rozsudky ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, či ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38).

[9] Pokud stěžovatel obecně namítal, že městský soud nevycházel ze skutečného stavu věci, pak Nejvyšší správní soud k tomu s ohledem na obsah správního spisu nepřisvědčil. Ověřil, že skutečnosti uvedené v napadeném rozsudku odpovídají zjištěním učiněným ve správním řízení. Městský soud velmi detailně rozebral výpovědi stěžovatele i všechny další skutečnosti vyplývající ze spisu a stejně tak podrobně vypořádal stěžovatelovy námitky. S jeho závěry se kasační soud ztotožnil a nesdílí názor stěžovatele, že městský soud jeho obavy bagatelizoval. Je to naopak stěžovatel, který zcela pomíjí rozpory ve svých výpovědích a nedůvěryhodnost svého azylového příběhu. Bez dalšího opakuje, že své obavy dostatečně popsal a že mu v zemi původu hrozí pronásledování. K tomu nezbyvá než odkázat na obsah napadeného rozsudku.

[10] Pro úplnost odkazuje Nejvyšší správní soud na svůj rozsudek ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Azs 25/2008 - 105, kde vyslovil, že „*nevěrohodnost tvrzení na podkladě uvádění rozporuplných tvrzení znemožňuje správnímu orgánu shledat u žadatele podmínky pro udělení azylu*“.

[11] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s.

[12] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Soud o nákladech nerozhodoval podle § 60 odst. 3 s. ř. s., přestože kasační stížnost odmítl, a to s ohledem na závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS (srov.

obdobně usnesení ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28). Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. ledna 2024

Ivo Pospíšil
předseda senátu